

ROZSIODŁAĆ (1) *vb pf*

rozś-, [rozł-, rosł-].

Oba o oraz a jasne.

inf rozsiodłać. ◇ [*praet 3 sg m rozsiodłął.*]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn).

Zdjąć siodło ze zwierzęcia wierzchowego; desternere Vulg, Cn; solvere PolAnt; demere, deonerare Cn [co (żywotne)]: [Wwiodł go [Laban sługę Abrahama] tedy ná gołpodę y rozłiodłął wielbłądy Leop Gen 24/32; BudBib Gen 24/32; Ale długoż mną będziefz wodził Prálacie? jużem z łiebie zbroię złożył/ miecz odpalał/ koniá rozłiodłać kazał Respons O2; OtwinPis 28; WujBib Gen 24/32.]

Fraza: »nie ma gdzie by rozsiodłać podjezdka« = jest bardzo mało miejsca: Choćia domá niemá sz gdzie połtawić y nogi [...] y wżytká Máiętność nie ma gdzieby rozłiodłać podiezdka. Więc [...] KlonWor 56.

Formacje współrdzenne cf SIODŁAĆ.

MN